

Plus Ultra

*Estello, fai-te clara,
car cerque moun camin.*

Allà d'allà de l'espai
he vist somriure una estrella
perduda en lo front del cel
com espiga en temps de sega,
com al pregon de l'afrau
una efímera lluern.

- Estrelleta - jo li he dit-,
de la mar cerúlia gemma,
de les flors de l'alt verger
series tu la darrera?

- No só la darrera, no;
no só més que una llanterna
de la porta del jardí
que creies tu la frontera.

És sols lo començament
lo que prenies per terme.
L'univers és infinit,
pertot acaba i comença,
i ençà, enllà, amunt i avall,
la immensitat és oberta,
i a on tu veus lo desert
eixams de mons formiguegen.
Dels camins de l'infinit
són los mons la polsinera
que puja i baixa a sos peus
quan Jehovà s'hi passeja.

Al cel, de **Jacint Verdaguer**